

En

Förmaning til Syndare,

Af detta Innehåll:

**Halkens SUDI,
Så kallad Han Eder;**

Förestald

Uti en Christelig

Inträdes-Predikan,

För

*Kongl. Artillerie-Församlingen i Helsingfors,
På tredje Söndagen efter Trinitat:*

År 1770.

Och på befallning, til Trycket framgifwen

Af

JOHAN HELSINGBERG,

Extraord. Predikant wid Kongl. Artillerie-Regementet.

A B O,

Tryckt hos JOHAN CHRISTOPHER FRENCKELL,

År 1771.

Christelige Läsare!

De ja Blad lägga dig för ögonen förstålingen af mina Andeliga Arbeten. Förgäfves letar du i dem efter något nytt. Här säges ingen ting annat, än det tusende redan tilförene sagt.

Du finner här igen det gamla, men derhos ena nödvändiga Talet, om GUDS och Vårns HERAS Jesu Christi Kärlek och wälwilja mot fallna syndare. Et Lärö-amne, hwilket jag täncker drifwa i alla mina Predikningar, så länge jag får den Nåden, at uplåta min mun i GUDS Församling.

Klagar du, min Läsare, deröfwer, at i min Be-tractelse, hwad föreställnings sättet angår, saknas den mognad, styrka och behaglighet, som sakens wigf for-drat, har jag intet at erindra. Skulle en mognare ål-der, längre erfarenhet, lyckligare Naturs-gåfwor, samt större Nådes-mått hafwa tillagt dig et rikare kunskaps förråd, så förbättra å et med Menniskjo-kärleken en-stämmigt sätt, bristfälligheterna, hwarest du blir dem warse. Skona mig i öfrikt för otidigt tadel. Les wäl!

Jesu låt mig städse börja
Uti Dig, alt hwad jag gör;
At jag måtte framgång spørja,
Och så sådant slut som bör.
Kom, O! Jesu blif mig när,
Låt mig blifwa där Du är.

Alla mina ord och tanckar,
Jesu låt behaga Dig;
Laga at jag slitigt samtkar
Det som ewigt gagnar mig.
Kom, O! Jesu blif mig när,
Låt mig blifwa där Du är.

Med denna Bönensuck öpne wi vår Andakt, I den
Treenige GUDens, Fadrens, Sonens och den Helige
Andas Namn, Amen.

§. 1.

Salkens GUDI, så nalkas Han eder.
En sådan upmuntran, grundad på egen er-
farenhet och kunskap, lammnar oss, mine Hördare, Apo-
stel'n Jacob i sin Epistels 4. Cap. 8. v. Ar någon för-
maning hallosam, wiktig och förträffelig, så är wiser-
ligen denna. Hwad kan wara wärdigare, hwad ange-
lägnare, hwad hufsigare, än at nalkas GUD? Sörgef-
wes

wes söka wi någon lycksalighet utom Honom. Timmeliga förmåner och jordiska sällheter kunna ej meddela oss en fullkomlig sinnes förnöjelse. GUD allena kan fåna våra sinnen, tilfredsställa våra begär, och mätta vår åtrå.

At nalkas GUD, är et göromål, hwarigenom wi uslingar, som äro bortkomne ifrån det Lif, som af GUDi är, (a) blifwa afswagne ifrån all syndenes orenlighet, och genom en sann bot och bättring; samt en lefwande Tro ledde til vårt ursprung, för at åtnjuta det högsta goda. Uti GUDs saliga gemenskap få wi allt närmare och närmare tilträde til Hans Faderliga Hjerotelag, och en fri tilgång til alla de Nåde-Skatter och häfwor, som oss genom Jesum Christum äro förwärfwade.

§. 2.

GUD lofwar nalkas dem, som nalkas Honom. Det är, efter Skriftenes talesätt, at vara dem när med sin Nåd och hjelp. Han, som är en selsständig enwäldis HERre öfwer Himmel och Jord, wil nalkas oss föraktliga Jordematkar, som kråla i mulsen. Han som är Konung öfwer alla Konungar (b), wil nalkas sina affällige Underåttare. O, en dyrbar Nåd! O, en fånesam tillsägelse! När wi falla i en jordisk Herres onåd, få wi intet mera öppet tilträde til Honom; men vår GUD gör icke så: Han handlar icke med oss efter våra synder, och wedergäller oss icke efter våra misgärningar. (c). Wi förtjena det ena straffet efter det andra; icke des mindre bewisar GUD oss den ena nåden efter den andra.

(a) Eph. 4: 18. (b) Dan. 2: 37. (c) Ps. 103: 3.

andra. Här måge wi wäl med helig bestörtning utbrista: O! huru lär hafwer han folken. (d) Helige och Majestetelige GUD! Hwad är menniskan, at du tänker på henne? eller Menniskones Son, at du låter Dig wårda om Honom? (e)

§. 3.

Behöfwe wi wäl, mine Åhörare, kraftigare bewis derpå, at den Store GUDen är mon om syndares ewiga wälstånd? Det förorsakar hos den kärleksrika Skaparen frätande grämelse, om menniskan, Hans egna händer wärk, det med förnuft begäfwade kreaturet, hwilket han ämnat til sin godhets beständiga föremål skulle blifwa et olyckeligt offer för des håmdkräffande rättfärdighet. GUD wil ingens förtappelse. Går någon förlo-rad, så har GUD ingen del uti hans ofärd. Det heter: Israel, du förer dig i olycko. (f) Alla anstalter äro å GUDs sida gjorda til wår Salighet. GUDs beslut, at sända sin Son i köttet til at frälssa oss ur en ewigjämmer, är länge sedan wärkställdt. Sättet at erhålla Saligheten, är oss på det tydligaste för ögonen lagt. Ut GUDS Råd om wår Salighet, är oss förkunnat. Hwad wore wäl det, som skulle förmäna oss ingången i de utwaldas Sälla Hemmist? Wägen, som drager til Lifwet, är ju utstakad. Hindren äro undanrögde. Himmelens dör står öppen. GUDs ömma hjerta lågar af en brinnande kärlek til oss syndare. Til at besanna detta, gör tillny-lest, at nämna, det de fördelar, som finnas uti Wårs HERas och Frälsares Jesu Christi Rike, erbjudas oss allom, utan affeende på Stånd, wiskor och kön. Här-
U 3 til

(d) Ps. 8: 5. (e) 5 Mos. B. 33: 3. (f) Os. 13: 9.

til kommer, at Nådene's Ande ifrån vår första ålders morgon, in til den dag, som nu uprunnit, arbetat på vår omvändelse. Ingen må derfor undra, at den Barmhertige GUDen, i anseende til sitt kärleksfulla be-teende mot oss, framställer denna fråga: Hwad skulle man dock mer göra minom Vingård, det jag honom icke gjordt hafwer? (g)

§. 4.

Vi läse i närwarande Söndags Heliga Evange-lio, at Publicaner och Syndare gingo til Jesum, at de måtte höra honom. Deras efterdome bör upmuntra oss, at i andelig måtto gå ut, och låna aktsamma öron åt vår Himmelsta Larares Jesu härliga Lärdo-mar. Et företagande, hwartil denna vår Själ-Bån gifwer oss en glädjefull anledning genom följande wän-liga kallelse: Kommer til mig, I alle, som arbeten och åren betungade: och jag wil wedergwecka eder. (h) Trä-der hit så skyndsamt, wille Han säga, som nödeligit är, I bekymrade Samveten, så skolen I få Barmher-tighet, och finna tröst på den tid I hjelp behöfwen. (i) Träder hit, I af Lagen upwäckte Sjalar, hwi wilken I längre stå under förbannelsen, sedan jag förwärfwat eder walsignelsen? Träder hit alle I, som ännu ligen gwar under syndens tråldom, så skolen I af syndenes slafwar blifwa GUDS Barn, Salighetenes Urswingar, och så lott ibland dem, som helgade äro. (k)

O! Jesu, rik af Nåd,
Uppå Ditt Bud och råd

Amin

(g) Ef. 5: 4. (h) Matth. 11: 28. (i) Ebr. 4: 16. (k) Ap-
post. G. 26: 18.

Min sorgse Sjal framträder,
 Och af Din Nåd sig gläder;
 Din Blod mitt Samwet renar,
 Och mig med Dig förenar.

Sw. Ps. B. N:o 292: 2.

Mildaste HERRE Jesu! hör alla Dina suckande Barn, då wi nu kasta oss i stoftet, erkänna oss för arma syndare, samt med et hjerta och en mun begära rening från våra öfwerträdelser i Din Blod, med den Bön, som Du oss Sjelfwer lärdt hafwer: Fader wår ic.

Evangelium, Luc. 15: v. 1 til 11.

Helige Fader, helga oss ic.

§. 5.

De uti Förberedelsen anförda ord wilje wi taga til grund til wår betraktelse, som i anledning af uplästa heliga Text, genom GUDS Nåd skal föreställa en förmaning til syndare af detta innehåll:

Nalkens GUDI, så nalkas Han eder.

Votum.

Men alle rope wi nu til Dig ic.

§. 6.

Ut nalkas GUD, mine Åhrare, är et wårf, hwars utförande bör syhelsätta wår omsorg. Men dertil äga wi inga krafter. Wi kunna ej se wårt samma bästa, än mindre hafwa wi någon förmåga, at bidraga til egen wålfärd. Om icke GUD så högeligen wårdade sig om oss, och medelst sin kallande, upwäckande och förekommande

mande Nåd nalkades oss, så kunde wi aldrig affkända oss syndenes wälde och blifwa HERANOM helgade. DENNA sanning ligger för en öppen dag. Låt oss fasta en ringa upmärksamhet på vårt tillstånd. Wi likna ju i flere afseenden borttappade får, de där öfvergifwit sin Herde. Ingen liknelse kan wara bättre afpassad, ingen måning närmare träffad, at afbildra vårt tillstånd, än et wilse farande får. På ju längre afstånd det är skildt från sin Herde, och får wandra lika som på egen hand, ju längre wandrar det fort på wilstiggar och afwentyrliga wägar. Sak samma är det med menniskan. Hon står under de aldrarfärligaste tilbud, så länge hon lemnar sina otanda lustar och obändiga begär lösa tyglar. Hon faller ifrån Nåden. Hon wanårar GUD, förkastar Hans Lag, och will icke lefwa efter Hans rätter. (1) Hon anser GUDSfruktan för en trældom, som är många beswärligheter underkastad, samt derhos beledsagad af uselhet, elände och förakt. Hon räknar en rättsskaffens dyade-öfning för et swårt ok, hwars tyngd hennes skuldror ej magta bära. I korthet sagt: Hon inkräncker all sin lycksalighet inom fåfånglighetens trånggränsför. Under det hon umgås med sådana ofunda tancker, utwaljer hon sig et lefnadsfätt, som bäst förnöjer des jordiskt sinnade begär. Långt ifrån at hafwa en fullhogad wilja, at twinga sina lustar, störtar hon sig med den blinda hopen i Gudlösa nöjen, hwilka under en skimrande flugga af förtjusande behageligheter, försatta henne, där ej bättring emellan kommer, uti en ewighet, som skal falla henne mindre behaglig. Skåder här, mine Åhörare, et aftryck af sådane människors sinnes författning, hwilka ej wilja smaka den wedergwecande

(1) Hes. 5: 6.

kande fötma, som en obefläckad dygd utbreder i de hjer-
tan, som för henne bära aktning och wördnad.

Stadna litet, du obotfärdige syndare. Betrakta
din bild i denna tekning. Den är bedröflig. Den bör
såra ditt hjerta. Men hwad talar din egen öfwertrigel-
se? Tilltror du dig wäl kunna wänta någon annan lef-
wernes beskriwning, så länge du låter syndena wäldig
wara i din dödeliga lefamen? (m)

§. 7.

Låt om oss, mine Åhörare, än widare nyttja mä-
starens med den Lärda tungan (n) i dagsens Heliga E-
wangelio antagne liknelse. Såsom et ifrån jorden bort
kommit får, befinner sig uti ganska wädelig belägenhet,
så är det ock med oss menniskor, då förenings-bandet e-
mellan GUD och oss genom synden blifwit uplöst. Er-
farenheten bestyrker, at om den Gudomeliga wissheten
ej får wara wår ledstjerna, förwillas wi lätt af irbloss,
som föra oss in i förderfwets farliga snaror. Wi stap-
le hwart ögnableck. Wi falle ifrån en ytterlighet til en
annan. Nu förse wi oss i ett, nu åter i annat mål.
Ja det händer ofta, at de som lefwat sin mästa tid o-
straffeligt, låta på slutet af sin lefnad söfwa sig i la-
sternas sköte.

Min Christen samla tillsammans dina utswäfwan-
de tankar. Slå up din lefnads-bok, du skal på hwart
blad så läsa en predikan, som innefattar denna erindran:
Hade icke GUD förekommit mig med sin Nåd, så ha-
de det länge sedan warit ute med mig. Lofwad ware
HERREN wår GUD! som icke slapper oss utur ögnasit-
tet, utan följer oss in på spåren.

B

§. 8.

(m) Rom. 6: 12. (n) Ef. 50: 4.

De hwarjehanda medel, som den Barmhertige Guds Den widtager til befordran af wår uprättelse och Själ-frälsning äro i sanning förundrans wärde.

Och ju närmare wi leda wåra tankar til efterfinnande af Guds godhets, tålsamhets och långmodighets rikedomar (o) mot oss syndare, ju större blir wår förundran, så ar wi med wördsam häpenhet må utbrista i detta glädjerop: hwad folk är så härligt, hwilko Gudarna så nalkas; (p) Herren är god och from; derföre underrisar Han syndarena på wägenom (q) Ja, wisserligen god och from. Han kommer til oss med sitt ord. Han wil utwåla oss til sitt folk, och förklarar sig hafwa lust, at taga ibland oss sin boning. Han kallar alla orättfärdiga til undfäende af erwinnerligt lif.

Han tilliuder syndare hwar morgon nya Nåde-wilkor, och wisar dem, hwarest de skola igensöka sin uti Adam förlorade salighet med denna hugaande tillsägelse: wänder eder til mig, så wården I salige, alle werdenes Andar. (r) Han uträcker sina händer hela dagen til et ohörsamt folk, som efter sina tankar wandrar på den wäg som icke god är. (s) Han wil icke, at någre skola förgås, utan at hwar och en wänder sig til bättring. (t) För at ernå fullbordan af sitt behag, går han efter oss, såsom en bedröfwad Far, hwilken med tårar i ögonen ser sitt barns wanart och under det at suckar blanda talet ropar: du ondskones slaf, när wil du ändra din lustbara och Gudslofa lefnads-art? När tänker du fatta det fasta beslut at bryta dina lustars ok, och slita ditt sinne löst af de bojer

(o) Rom. 2: 4. (p) 5 Mos. B. 4: 7. (q) Ps. 25: 8. (r) Ef. 45: 22. (s) Ef. 65: 2. (t) 2 Pet. 3: 9.

bojor, i hwilka du, genom en olycklig kärlek til jordiska ting, är snård och fångslad? Huru länge är du hågad, at hålla en uppenbar strid med dygden, och så trogigt tjena lasten under dess fana. Huru länge har du föresatt dig, at såsom et otamdt wildjur, rasa fram utom gränforna til din olycka. Haf medlidande med din Själ, som är dyrare än all werlden.

Ach! hwarföre wil du brådstörta henne uti en andelig och ewig död! Rädda dig, medan räddning har rum, utur en öfwerhängande fara. Låt ej en öfwerdrefwen sorgfällighet om din jordiska del, bringa dig derhån, at wantröta och misshwårda den Himmelska.

GUDS och Wårs HERAS Jesu Christi hjerta öfwerflödar så af kärlek, at wi ej weta, hwad utrymme, wi den samme gifwa böra. Den är så widsträckt, at den icke kan slutas innom några rämärken. GUDS öma åtancka, at bringa förlorade syndare til rätta, öfwerträffar wida en trogen Herdes alfwarliga bemödande, at uppsöka et willfarande får, som sig ifrån Hjorden afföndrat. Wedermålen af den åträ, hwarmed GUD arbetar på allas omwändelse, finnas til et rikt förråd. Så många Nådes uppenbarelser, så många ropande röster, som kalla oss til bättring.

Ibland öfwerhopar GUD oss med talrika wålgärningar och utgjuter öfwer oss sina godhets strömmar. Wi få ofta förmedelst hans tröstefulla närwarelse och inneböende i våra hjertan känna en ljustig föresmak af det tillkommande goda uti de lefwandes lande. Ibland hemförer GUD oss med straff och plågor. Han öfwerhöljer vår förnöjelses Sol med et bedröfligt sorge-moln, samt förwandlar en klar dag i en mörk natt. Han fogar så, at en fräck syndare nödgas äta de sura drufwor, som han sielf har sammanpläckt. GUD låter honom få för-

fara, hwad jämmer och sorg thet med sig hafwer, of-
 wergifwa HERAN, och icke frukta honom. (u) Annur
 mera; GUDS egna barn måste röna deras Faders tuf-
 tande Hand. De sitta ofta uti det stillaste lugn, och we-
 ta ej ordet af, för än olycks-stormarne tusende tals swal-
 la öfwer deras hufwud. De wänta efter dagens hetta,
 at få njuta aftenens swalka; men det händer ofta, at då
 de lika som nådt tinnarna af lyckfäligketens tempel, blif-
 wa de satte i mistning af alla jordiska förmoner och tim-
 meliga sällheter. Allt detta gör den Stora GUDen uti
 ingen annan affigt, än at draga of allt närmare och när-
 mare til sig, och genom sin Nåderika förening meddela
 of en ewigt warande sällhet, den wi förgäfwes söka i
 uselhetens wanfkeliga Hyddor. Gode GUD när din
 mildhet på så många sätt loftar syndare til bättring (v)
 så har du wäl all orsak at föra hwar och en Sjal Din
 wälwilja sälunda til sinnes; Jag hafwer ju alltid och al-
 lestädes haft Dig kär; derföre hafwer jag dragit Dig til
 mig, af blotta barmhertighet. (x)

§. 9.

Wår Heliga Text gifwer of wid handen, hwarom
 redan förut anmärkt är, at et stort antal af allehanda
 Publicaner och andra misrreftade grofwa Syndare träd-
 de til Jesum, förmodeligen i upfsat, at inhämta San-
 ningens kunskap. Jesu förträffeliga gerningar, som da-
 geligen lyfte för deras ögon, kunde ej annat, än förmå
 dem, at fatta Högaaktning för Hans Dyra Person. När
 de hörde denna Himmelska Talemansens härliga Predik-
 ningar och sågo Hans dräpeliga underwers, blefwo de
 genom Andans uplysning öfwertygade, at Han af GUD
 war

(u) Jer. 2: 19. (v) Rom. 2: 4. (x) Jer. 31: 3.

war utskickad. I det stället, at de Phariseer och Skriftlärde, hwilka upreste Salighetenes Grundwal på egen Rättfärdighet, med en oerhörd fräckhet tillyfte dronen för Jesu uobyggeliga Lärdomar, ländler det Publicanerne til beröm, at de med wördnad erkände wigten af Jesu förestälningar. Et så priswärdt förhållande, bör tjena oss, Mine Åhörare, til eftersyn. Jesus lærer, ännu i dag GUDs wäg i det uppenbarade Ordet, hwilket Lärarena, efter undfängen besällning, enskildt och offentligent förkunna. Wi blifwa alla kallade til wår enda Medlärers Jesu Christi Försonings delaktighet. Wår Högtlofwade Frälsares rop til Syndare kan otwungit delas in i trenne förmanings ord, hwilka äro wäl wärde, at med Guldene Bokstäwer upskrifwas på Wåra Hjertans Tafel.

§. 10.

Det första förmanings ordet lyder så: *Menniska, Du bör erkänna Dit affall ifrån GUD. När, Mina Åhörare, en Syndare, som lefwat i förtlig säkerhet, blifwer fattad af nåden, och samwetet börjar uphäfwa sin röst, då söker han ej, at skyla sina begångna fel under fikona-blad, utan widgår med blygd och ånger, det han tagit sig det oråd före, at öfwergifwa GUD, som är en lefwande källa, och gjort sig brunnar, ja usla brunnars ty de gifwa intet watn. (y)* En smärtefull syndenes kändedom, mine Åhörare, är det första steget på Gudagtighetenes wädjoban. Innan wisshetens och uppenbarelsens Ande får utföra sitt Nådewerk uti Sjålen, måste en rätt insigt i synda-förderfwets styggelse upwäcka den sorg efter GUDs sime, som kommer åstad bättring til

(y) Jer. 2: 13.

Salighet. (z) Utom denna kunnskap kan ej någon grund läggas til en sann Christendom. Hwarest ingen frukdom är, der behöfves och ingen läfedom. Hwarest ej något tryckande ondt uti wredenes stånd är kånbart, der yppas aldrig något bewekande skäl til at längta och sträfwa efter Nådens dyra delagtighet. Ut innefatta mycket i få ord: Så länge menniskan lefwer i okunnighet om sin natur's djupa elände, så länge förnimmer hon intet af det GUDS Andas tilhörer. (a) Hon famlar i mörker och töfna. Hon ser ej Sanningens rena strålar om klaraste middagen, emedan Rättfärdighetenes Sol ej fått uplysa hennes förstånds ögon. Hon fortsätter i blindhet, yra och öfwerdåd sitt synda-lopp. Hon förgäter HERAN, den henne gjordt, den der himmelen utsträcker, och jordena grundar. (b) Förgäfves söker man, at bringa henne på upriktiga bättrings-tanckar. Fångt ropar man til henne, det hon redan hunnit så långt uti obotfärdighet och otro, at hon står på afgrundens glatta hållar. Lasten wil ej låta kufwa sig. Wrångheten skymmer ljuset. Uck! en grof syne-willa! Uck! en fördömmelig fåkunnighet! Ewiga ljus! uplys våra förmodkade sinnen, skingra ondskones dimba, afdrag syndatäckelset och låt den rätta morgonstjernan med sin klarhet, sagering, lust och härlighet upgå i våra hjertan. (c)

§. II.

Jesus andra förmanings ord är af sådant innehåll: wänd dig med hela ditt begär til mig, såsom til din walfärds första ursprung, och sällhets enda uprinnelse. Dnt wi, mine Åhörare, utan förbehåll undergifwe oss GUDS Andas

(z) 2 Cor. 7: 10. (a) 1 Cor. 2: 14. (b) Ef. 51: 13. (c) 2 Pet. 1: 19.

Andas ledande; så få wi erfara, at GUDS och Marie
 Son Jesus Christus ännu i dag uppfyller det höga an-
 damål, hwartil Han war sänd och kommen i werlden,
 nämligen at göra alla menniskor saliga och frälssa dem
 ifrån deras synder. (d) Jesus känner ganska noga
 hwar och en af oss til våra tarsivor och nödtorfter. In-
 gen tår kan fällas, den han icke fattar i sin lägel. (e)
 Ingen Bönesuck kan upständas, til hwilken han ej böjer
 sina öron. Ingen angelägenhet kan andragas, som icke
 af Honom genast blifwer afhulpen. Skal något wer-
 keligt godt erhållas, så måste det komma ifrån Jesum.
 Skal någon rätt glad dag kunna öfwerlefwas, så må-
 ste glädjen tälja sitt uphof af Jesum. Skal det hufwud-
 sakeligaste af allt, jag menar, syndernas tilgift winnas,
 så måste Bönen om en nådig förlåtelse grunda sig på
 Jesu förskyllan.

Ach! låtom oss, mine Åhörare, med en lefwande
 Trones förtröstan omfatta Jesum, och Honom med hans
 ewigt gallande försoning i våra hjertan innesluta. Åre
 wi ense här om, så skole wi nogsamnt kunna besegla sam-
 ningen af den Andeliga Brudens glada bekännelse:

Slätt ingen, utan Jesus kär,
 I Himlen och på jorden är,
 Som glädja kan en syndig Själ:
 I Christo är oss ewigt wäl.
 Hålt dig med Tron til Honom fast,
 Han hjälper dig af all din last.

Sw. Ps. B. N:o 247: 10.

Jesus undfår syndare säger vår Tert. En tidning,
 som innebår den aldrea största glädje. De Phariseer och
 Strift.

(d) Matth. 1: 21. (e) Ps. 56: 9.

Skriftlärde, som hyste goda tankar om egen ostraffelighet, och woro alltid färdige, at göra widriga anmärknin-
gar på Jesu upförande, förmenter sig finna en synnerlig
förgripelse deruti, at Jesus bewärdigade de största Lagbry-
tare och måst wanfrågade syndare med sitt umgänge.
De behöllo ej i sitt minne, Frälsarens tilförene fram-
bragta utlåtande i detta ämne: Jag är icke kommen, til
at kalla de Rättfärdiga, utan syndare til bättring. (f)
Jesu Hjerta brinner af Nåd och barmhertighet emot al-
la dem som med et närgående bekymmer om sina fattig-
ga Själars räddande, genom Trona söka del i Hans för-
tjenst. När han förnimmer, at en syndare är stadd på
vägen, at begifwa sig til Honom, så går, Han honom
til mötes och bjuder honom wara wälkommen med det-
ta hugneliga tiltal: War wid godt mod, Jag är Jesus
din Broder, som du med dina synder försäldt hafwer,
tänk intet, at jag är wred på dig, ty jag är kommen
til at frälsa det som förtappat war. (g) Jag wet wäl,
hwad tankar jag hafwer om dig, nämligen fridsens tan-
kar och icke bedröfwelsens. (h) Frukta dig intet: ty jag
hafwer förlofsat dig; Jag hafwer kallat dig wid ditt
namm, du äst min. (i) Sätter synden dig i nöd och
flamma, hos mig skal du finna et fäste uti nödenes tid.
(k) Sårar samwetet dig, hos mig skal du finna et pläs-
ter, som helar alla samwets-sår. (l) Erfar du i din
Sjal, at synden skildt dig ifrån GUD det Högsta goda,
hos mig skal du finna en rätt Läkedom emot den Andeli-
ga döden. (m) Tuskjuter satan hos dig tweekande infäst om
din Salighet, hos mig skal du finna en fast och oswike-
lig grund, at bygga Salighet uppå. (n)

Til

(f) Matth. 9: 13. (g) Matth. 18: 11 (h) Jer. 29: 11. (i) Es. 43: 1.
(k) Nah. 1: 7. (l) Wisb. 16: 12. (m) Os. 13: 14. (n) I Cor. 3: 11.

Til den ändan har jag nedstigit ifrån min Härlighets
Thron, lidit jänmer och wedermöda, utstått marter och
qwal, at jag måtte kunna wedergwecka de trötta Själar,
och måtta de bekymrade hjertan. (o) Til den ändan har
jag låtit min Heliga Bekamen såsom et ömkeligt Specta-
kel för både Himmel och Jord fastnåglas wid korsjets
stam, at jag måtte kunna afplana den Handskrift, som
emot dig war. (p) Til den ändan har jag låtit min si-
da öpnas, min blod rinna, at jag måtte kunna rena dig,
af alla synder. (q) Ja, til den ändan har jag upoffrat
lifwet det käraste af alt, at jag måtte kunna uttaga din
Själ utur dödenom, (r) samt kalla dig af mörkret, til
mitt underliga ljus; (s).

Du usle syndare, som ännu är låst, och bunden i
mörksens förstas fättrar, estersinna hwad din frid tilhö-
rer. Wårda din Själs wälfärd. Fly med bönen til din
Återlösare, som af innerlig warfunnsamhet gått i döden
för dig. Bed Honom, at Han medan tid är,
rycker dig utur fördärfiwets farliga armar. Uptäck för
din Själwån alt ditt åliggande och säg: Ewige Förbar-
mare! här framträder en arm och eländig syndare, som
behöfwer barmhertighet, warfunna dig öfwer mitt elän-
de. Si D! Jesu här wågar en i stor nöd stadd men-
niska, som utom Dig hafwer ingen Hjälpare hwarken i
Himmelen eller på Jorden, kasta sig ned för dina fötter,
Ack! Guds hjälp mig. Jag kommer til dig min Blod-
Brudgumme, som är färgad för mina misgärningar skull
och slagen för mina synder skull, (t) med en odrägelig
synda-börda, lyfta den af mina skuldror. Jag kommer
såsom et willfarande och borttappat får, sök din tjena-
re. (u)

(o) Jer. 31: 25. (p) Col. 2: 14. (q) 1 Joh. 1: 7. (r) Ps. 116: 8. (s)
1 Pet. 2: 9. (t) Es. 53: 5.

re. (u) Jag kommer såsom sjuk och illa särad för at
 hos dig vinna min hälsa, och af Din hand blifwa he-
 lad. Jag kommer såsom arm och fattig, för at warda
 rit af Din Nådes fullhet. Jag kommer såsom naken,
 blott och bar, för at i dina sår få skyla min nakenhets
 bligd, och blifwa prydd med din Rättfärdighets klädnad.
 Jag kommer såsom tom, hungrig och utswulten, för at
 blifwa spisad af lifsens kosteliga rätter. Jag kommer så-
 som den, hwilken med en Ismael i öken löper fara, at
 försmäcka af törst för at få dricka den swalkande källans
 Evangelii wälsmakande watten. Jag kommer til dig min
 Saliggörare som är sielfwa kärleken och alltid redebogen,
 at wisa Din Nåd, befria mig ifrån det swåra straff, som
 jag för mina öfwerträdelser s mängd har orsak at förwän-
 ta.

Din Nåd är jag wäl icke wård,
 Jag är dertil för swager:
 Jag är af synd och ondsko smård,
 Deröfwer jag fast klagar;
 Dock tröstar det O Jesu! mig,
 At Du förläter nådelig,
 Och gerna Dig förbarmar.

Sw. Ps. B. N:o 17: 5.

S. 12.

Du följer Jesu tredje förmanings-ord: Förkasta det
 onda och utwäg det goda, eller hwilket går ut på ett,
 låt din wandel wara oförwitelig, ärbar, och med GUDS
 willias föreskrift enstämig. At en tjenare skyldig, at
 hörsamta sin Herres befallningar: ägnar och anstår det
 en

en Son, at lyda sin Fader; så åligger det ännu mer et Creatur, at wörda sin Skapares Lagar. Af frukten uttröms Trädets art, af en menniskas förhållande skönjes, hwad hon bär i skölden. Den som icke använder yttersta omsorg, at genom en oskrymtad Gudaktighets utöfning å daga lägga, det allena GUD och Hans wilja är desj gerningars systemål, Han kan ej winna den heder, at räknas ibland de Rättfärdigas antal; Han är owärdig at njuta burskap ibland GUDs utkorade och Helga Manna Medborgare. Wår GUD är icke den GUD, hwilkom et ogudaktigt wäsende behagar. Den der ond är, han blifwer icke för Honom. (v) Aft! min Christen, här bör du fatta det fasta beslut at icke allenast afhålla dig ifrån sådana synder, dem du kan dölja för et fortsynt mennisko öga, utan och för sådane, hwilka du tilförene warit wan at bedrifwa innom tilslutna dörrar i et rum. Det är icke nog dermed, at du bär wederwilja, affsky och hat til de gröfre laster, du bör och taga dig til wara för de smärre. Det är icke nog dermed, at du förklarar örlog emot uppenbara mörksens gerningar, du bör och sätta dig i harnest mot dina hufwudböjelser eller så kallade hemsynder. Rättfärdighet uphöjer et folk; men synd är folks förderf. (x) O! hwad makt ligger icke fördenskul uppå denna Christi förmaning; Wärer fullkomlige, såsom eder Himmelste Fader fullkomlig är. (y)

De som allaredan af GUD blifwit Rättfärdiggjorde, uplyste och til Nåde uptagne, wandra HERANOM til alt behag och äro fruktsamme i alla goda gerningar. (z) De rena sig i den dageliga förnyelsen af all köttfens och Andans

E 2

dans

(v) Pf. 5: 5. (x) Ords. B. 14: 34. (y) Matth. 5: 48.
 (z) Colosß. 1: 10.

dans befinnelse. (a) De försaka i Christi kraft alla o-
gudaktighet, och werdsslig lusta och lefwa tufteliga, Rätt-
färdeliga och Gudeliga i denna werlden. (b) De korrump-
era sitt kött, samt med dess lustar och begärelser. (c) De
döda sina lemningar, som på jordene äro. (d) De upgif-
wa sin lekamen til et offer, som är lefwande, heligt och
GUDi behageligt. (e) Med få ord: de lefwa icke sig sielf-
wom, utan Honom, som för dem död och upståndet
är. (f)

Men under allt detta måste äfwen de största GUDS
Barn och Helgon med bekymmer och hjertelig olust wid-
gå, det de ännu äro syndare, och följakteligen ännu un-
derkastade tusende wäldsamma försök af köttet, djefwulen
och werlden, at i dem bor intet godt, (g) at synden al-
tid låder wid dem. (h) O! huru många synder begå ic-
ke de förtrognaste GUDS wänner utom deras wettskap,
så at de alltid hafwa af nöden, at låna orden, af David,
HERRA ho kan märka, huru ofta han bröter? förlåt mig
mina hemliga brister. (i) O! huru wigtig anledning, och
stort skäl hafwa de icke at instamma i Pauli klagan: Jag
är en menniska, ho skal lösa mig ifrå denna dödsens kropp.
(k) I detta lifwet kan ej allt ondt hafwas. Så länge
wi omföra den jordiska hyddan och dwälias i detta
synda-näste, blifwa wi intet fullkomligen friade från af-
brott, fel och brister. Wi löpa hwart ögnableck fara, at
råka i nya förseelser. Wid våra bästa gerningar, ehuru
widt de och må sprida sin glantz, hänger liwål någon smitta.
När larfwen borttages, blifwa många mörka fläckar synbare.
Ingen, änskönt han och wore wördad, som menskelig-

(a) 2 Cor. 7: 1. (b) Tit. 2: 12. (c) Gal. 5: 24. (d) Col. 3: 5. (e)
Rom. 12: 1. (f) 2 Cor. 5: 15. (g) Rom. 7: 18. (h) Ebr. 12: 1.
(i) Ps. 19: 13. (k) Rom. 7: 24.

hetens heder, är til alla delar skär och ren in för Honom, för hwilken stelfwe Himlarne icke äro rene. (l) Dömer häraf, mine Åhörare, huru nödwändigt det är, at sundeligen bedja: Förlåt oss våra skulder.

Nu HERRE, Du som har lofwat wara när allom dem, som åkalla Dig, allom dem som med alfware åkalla dig, (m) lär oss at irrätta vår lefnad efter ditt wälbehag, och förlån oss alt det, hwad som til vår frid tjennar. Helige GUD! Helga oss i Dine sanning. Uppfyll Din Nådiga försäkran at gifwa oss Din Anda som skal styrka våra fötter på fridsens wäg. (n) Du ewiga kärlek! som så högeligen wårdar Dina skapade kreaturs bästa, se til oss alla, och hjelp en hwar i sitt stånd, at göra det godt är, at fullborda Din wilja, den stund wi tid hafwe.

Lär mig det onda hata
 Det goda efterstå,
 Och sådant uppsat rata,
 Det Dig ej tackas må,
 Men göra gode hwar man.
 Hjelp oss och alla söka
 Dit Rike at föröta,
 Så widt man nånsin kan.

Sw. Ps. B. R:o 261: 3.

§. 13.

Si detta är, mine Åhörare, det rätta sättet, at nål-
 Fas GUD och Jesum. En Christen som wårdar denna
 skyldighet och efterlefwer dess dyra sanningar förorsakar
 glädje hos GUD och alla Heliga Änglar i Himmelens
 Frögdeboningar. GUD Fader fagnar sig deröfwer, at en
 C 3 Hans

(l) Joh. 15: 15. (m) Ps. 145: 18. (n) Luc. 1: 79.

Hans affagde fiende blifwit des nådeskaffare, och at den, som för detta inrymt sitt hjerta åt lasten och dårskapen, nu mera uplåtit det til et lefwande GUDS Tempel. GUDS Son ser och märker, at de strimor och blodwiten han undfått den nöd han lidit och den smårta han burit, skaffat Saliggörande nytta. GUD den Helige Ande gläds deröfwer, at åter et förloradt får, genom den Nåd, hwarmed han wårkar på allas Sjåla-uprättelse, anländt til sin Herde.

§. 14.

Åf det hwad i korthet och lifsom wid förbigående anfördt är, lærer nogsamnt kunna inhämtas, huru GUDS lust är med menniskors barn. (o) Åck! at wi ej affloge Hans Nådes Ånbud. Åck! at wi wille så gerna nalkas Honom, som Han nalkas oss. Han wil uptaga oss til sina Nådebarn. Han wil affstryka alla Botfårdigas misgerningar såsom et moln. (p) Rasta alla deras synder uti Hassens djup, (q) och aldrig komma dem mer ihog (r) Med et ord: Han wil betäcka oss för ondskans illgrepp under sina wingars skydd, och låta sin wålsignelse följa oss på spåren.

GUD allena, mine Åhörare, gläder hjertat och frögdar sinnet. Ålt det werlden kallat nöje är en falsk honing, som under all sin sötma skadar och dödar. Ålla de frögde-eldar hon upståndet, äro af den art, at de hastigt slofna. I GUDS och wårsk HERAS Jesu Christi Saliga gemenskap få wi känna et nöje, som öfwergår all annan förnöjelse på Jorden. Åre wi omgifne af o-
tro

(o) Ordsp. B. 8: 31. (p) Ef. 44: 22. (q) Mich. 7: 19. (r) Jer. 31: 34.

trones dystra mörker, Jesus är det samma ljuset, hwilket uplyser alla menniskor, som komma i werlden. (s) Löpa wi såsom wilsse farande får, utom den rätta stråten i werldenes farliga ökn, Jesus är den Gode Herden, som församlar sina får och leder dem ut, (t) til bet på en grön äng, spisar och wattnar dem med Sin Lekamen och Blod. (u)

Sörje wi öfwer wår swaghet, wannagt och oför-mögenhet, at uthårda i kampen mot våra Andeliga fi-ender, så länder det til en hjertstärkning för oss, at Kro-nes Konung Jesus, det är HERren, Stark och mäg-tig, HERren mächtig i strid, (v) förmår nederlägga alla våra owänner oss til en fotapall. (x) Bönfalle wi om våra synders tilgift, så äger Jesus magt, at will-fara wår anhållan, emedan han på et besynnerligt sätt blifwit utrustad och med kraft af Högden omgjordad, at förlåta synder och losa ogerningsmän från deras band och bojor. Förspörje wi hos oss längtan och åtrå efter den Rättfärdighet, som inför GUD gäller. (y) Jesus förmår meddela oss den samma, ty Han har genom sitt bittra lidande och smärtefulla död förwärfwat oss en oftri-dig besittnings-rättighet til detta kostbara Klenod. Haf-we wi med Paulo et uptändt begär, at skiljas hådan, (z) Winna lönen och erhålla Cronan, så kan Jesus uppfylla wår önskan.

I kraft af Hans nådefulla tillägelser lefwa wi i det nögdä hopp, at då våra kroppar öfwer gifwa dessa jäm-rens boningar, skola våra Själar få intaga de sälla Him-melska Rymder.

S. 15.

(s) Joh. 1: 9. (t) Joh. 10: 3. (u) Joh. 6: 53. (v) Ps. 24: 8. (x) Apost. G. 2: 35. (y) Rom. 3: 24. (z) Philip. 1: 23.

Här måste jag afbryta mitt ofullkomliga Tal och med en stilla tyftnad låta förstå, huru litet jag tiltror mig kunna utreda et Lära-ämne, hwilket kräfwer en mera stadgad kunskap, djupare insigt i Christendomen och längre pröfwad erfarenhet, än den jag äger, och humnit förwärfwa. Jag befarar mine Åhörare, det jag redan nog länge öfwat edart tolamod: men jag har ännu litet at tala med eder. Förwägren mig icke en kort upmärksamhet. En gynnande omständighet, hwilken jag bör, såsom Förmyndens skickelse, wörda, tillåter mig, at i dag intaga det rum, som en Kär och Guld Fader för mig länge innehåft. Jag saknar med särdeles sinnes oro Din närvaro, Du Konungens Högtbetrodde Man och Öfwerste för detta Swea Rikes namnkunniga Artillerie-Regemente. En så känbar sätnad lindras likwäl til någon del, derigenom, at Din wördnadswärda Bild, altid för mitt hjerta är närwarande. Jag ser mig wara förbunden, at wid detta tillfället erkänna med wördsammaste tackfägelse, den höga bewägenhet och ynnest, som du lätit, mig wederfaras. Du åst den, som kallat mig ifrån en aflägsen och föga känd Landsbygd, til et ställe der snart sagt kärnan af Rikets styrka wistas; til en ort, hwilken jag älskar, ty den har gifwit mig hufet och lifwet. Du är den, som antagit och förordnat mig, at wara Lärare för en widt frägdad, och hos uplysta Folkslag dyrt aktad Troup, hwars snabba eld gjort, och än i dag gör, at de fastaste Borgar och murar bäfwa. Du hade knapt af Atrons hand fått emottaga den belöning, hwartil dygd och förtjenst gifwit dig full rätt, innan du tänkte på medel, at befrämja mitt wäl. GEDren tänke och uppå Dig til det bästa! Den Gudomeliga godheten tildele dig all den Sällhet, som på

nenni-

människors lott falla kan! Blif mått af lefwande! Vår utan tryckande omsorger och bekymmer med mycken glädje äldrens silfwerwita pragt! En oförwansklig Himmelst Crona pryde omsider efter en wälslutad Jordisk wandel din hjesa i lycksalighetens ljuftwa Paradis.

J Herrar och Män, som sitten uti en lysande wärdighet! J som hjälm och wärja fören til Fosterlandets förswar, wärn och hugnad! J, som under det J gören Edra egna boningar säkra, befästen bomarne för Rikets portar, Eder närwaro upwäcker hos mig både wördnad och häpenhet. Jag wördar Edra stora förtjenster. J talien Edra Anor af raske, fäcke och för tusende Stortwerck rycktbare Sörfäder. Utmattade af halshbrytande arbeten och mödosamma härfarder hafwa de gått all werldenes wäg, somnat af och synas intet mer.

Deras trötta och matta ben njuta nu en trygg och säker hwila i jordenes swala sand; men deras tappra bedrifter äro med djupa Runor ristade i Tide-böckerna deras Utteläggas til upmuntran och estersyn. Af ädel drift hafwen J, mine Herrar räknat det för en Ura, at följa så wärdiga fotspår. J hafwen i dessa nyligen framfarne tider uppå den Skåde-plats, der Seger, flukt och död utdelas, skurit blodiga lagrar, samt lemnat efter Eder hedrande minnesmärken af manliga Hjelte-bragder. J hafwen och i dessa dagar under et behageligt freds-lugn fortsatt sådane öfningar, som, när så omträngger, skola stäcka en upbläst mordgirig och tråto-dryg fiendes förmatna öfwermod, och utwisa, at J och Edra Medbröder, af Honom, som styrer hela werldenes lopp, ären satte til den allmänna säkerhetens bergfaste Pelare. Det, som sätter mig i bestörtning, är, at jag ung både til insigt, är och försarenhet, icke med all den styrka, som wederbör, gitter föreställa Eder mine Herrar,
D
wår

vår aldrabeligaste Religions wigtiga Grund-Sanningar; men jag har ändock något, som uplifwar min arbets-hog. Jag menar: Edert ädelmod, mine Herrar, at genom ynnest och wälwilja öfwerstyka mina ofullkomligheter. Ut ej förtiga en allmänt älskad och hedrad Um-bets-Broders mogna biträde och gagnande handledning. Hwarjämte jag tillförser mig samtelige mine Åhörars helgade ifwer, at innesluta mig i sina trogna förböner.

Du lystra och wårda Kongl. Artillerie-Församling din wård är bunden på mitt ansvar.

Anamma då, i Jesu Namn med en rättskaffens, öm, ren och upriktig broderlig kärlek, detta swaga stoftet, detta brukliga Lerkärl, denna usla jordematken, som nu för första gången träder i din åsyn, och med darrande hand emottager en börda, hwars tyngd jag än ej fyllest känner: Til din bättnad, du HERRans plantering wil jag sielsmant upoffra hälsa, tid och nöjen, Sent och bittida wil jag täncka på Dig i mina böner. Det ware fierran ifrån mig, at jag så skulle synda emot HERren, at jag skulle aflåta bedja för dig, och lara dig den goda och rätta wägen. (a) Du skal blifwa min frögd på den dagen, då alla de, som många til Rättfärdighet undervisat, (b) få pråla i Unglaren Präste-Skrud.

Store GUD! Du öfwerste Herde! som med en Helig Ed bekräftat, at Du ej wil någon syndares död, Du, som för et enda skingrat och förtappat får, bär större omsorg, än en dödlig tunga kan beskrifwa, gif mig förnåga, at rätt wårda och sköta Din dyrt köpta hjord, och bewara henne från glupande ulfwars mordiska upsåt, grufweliga försök och listiga anlopp. Förläna

(a) 1 Sam. 12: 23. (b) Dan. 12: 3.

na mig Din Andas bistånd, at ställa i utöfning de skyldigheter, som mitt wärdande kall mig ålägger.

Fullborda genom Din Gudomeliga kraft det werk, hwartil jag nu lägger första grunden. Se dock dertill HERRE, HERRE, at detta folket är Ditt folk, som kostat Din Egen Sons Herte-Blod. Tänk uppå Dina menighet, den du af ålder förwärfwat, och Dig til arfwedel förlöst hafwer. Ps. 74: 2. Kärleksrite Frälsare! Trofaste Förbarmare! låt ingen af desse Sjålar genom någon min åtgård och försummelse blifwa skild ifrån Ditt Ansigte på Din härliga Uppenbarelse-Dag. Min GUD! hafwer jag funnit Nåd för Din ögon, så utstaka för mig det tjenligaste och lämpeligaste sättet, til at underwisa syndare, huru de skola nåkas
GUD och Jesum! Amen.

1817

The following is a list of the names of the
 persons who have been appointed to the
 office of Justice of the Peace for the
 year 1817. The names are arranged in
 alphabetical order. The names are
 as follows:

